ספר הקנה — סוד ברכת המפיל וברכות השחר

סוד ברכת המפיל וברכות השחר.

ובכלל הברכות צריך האדם לקרוא פ' ראשונה של ק"ש כשהולך לישן במטתו, ואחר פ' ק"ש מברך בא"י אמ"ה המפיל וכו' ומאיר לאישון בת עין כענין עורה למה תישן ה' ומאיר לאישון בת עין היא כנ"י אשר כל אורה דין בלילה, ואח"כ מבקש לעצמו לומר מאחר שהדין בלילה יהר"מ שהוא הדין שתצילני מיצה"ר ומפגע רע ואל יבהלוני חלומות רעים וכו' וחותם בא"י המאיר לעולם כולו בכבודו, והכוונה תתברך אתה כנ"י המאיר לעולם הגשמי ואתה מקבל אור מעולם העליון זהו בלילה, אבל בבוקר מברך ענ"י והכוונה בא"י כתר חכמה בינה שהוא אלהינו מלך על העולם אשר קדשנו במצותיו הן המצות שאנחנו פועלים ועל ידיהם אנחנו מתקדשים במצות הרוחניות שע"י הגבהת האצבעות הצינורות מתישרות והמצות מתמלאות ועל ידיהם אנו מתקדשים, ואח"כ אומר אשר יצר, אל"ר אימא שיצר מהו אשר יצר, א"ל בני הוא אהיה ראשון נקרא א"ך, ואך במספר גדול אשר, ר"ל אשר גזר ויצר הבינה ויצר את האדם הוא ת"ת, בחכמה כענין ה' בחכמה יסד ארץ, וברא בו נקבים נקבים חלולים חלולים אלו תקוני הצינורות והנתיבות, שאם יסתם אחד מהם אי אפשר להתקיים העולם הגשמי כי בהתקלקל הצנורות והדרך אין מעבר להשפע והחרבן מוכן, וחותם בא"י רופא חולי כל בשר ומפליא לעשות ר"ל תתברך הבינה שהוא רופא כל בשר הגשמי ע"י שמפליא לעשות בעליונים, ויש לגרוס אפילו שעה כענין הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלה אותם כרגע, ואח"כ אומר בא"י המחזיר נשמות לפגרים מתים ר"ל שהנפש המשכלת היא מוכנת לקבל בשורות טובות או רעות כפי מקום דירתה אם טוב ואם רע ואלה הם החלומות וכל זה בעבור שנפרדה מן הגוף כענין מתן תורה שפרחה נפש המשכלת ונשארו ישנים והחיים הקב"ה בטל של תחיה, ועתה מברך בא"י כתר חכמה בינה המחזיר נשמות המופקדות ביד העטרה כענין בידך אפקיד רוחי לפגרים מתים שטל המחיה הוא מכתר עליון, וכיון שמזכיר העולם הו' קצוות בכלל, ואח"כ אשר נתן לשכוי בינה השכוי הוא יסוד ולו הבינה וראה והבן ארז"ל שמחצות לילה ואילך כנ"י אומרת שירה להקב"ה ואז כל הדינין ספו תמו, משם ואילך אין שום מזיק שולט כי אז הוא קריאת הגבר ואז הקול של גבר הוא קול הנאצל מהקריאה של מעלה שאותה קריאה מיסוד לדחות שפע הפחד שלא לרדת ואין לך דבר עליון שאין לו דוגמא למטה, ע"כ מברך בבוקר הנותן לשכוי בינה לדחות מהעטרת כל הדינים וכל הפגעים הקשים ובעבור שכנ"י וכל חייליה היו ערומים מן הרחמים עד קריאת הגבר מברך אחר השכוי בינה מלביש ערומים, ואז ישראל שהוא ת"ת משתרר עם כנ"י ומתפארין שניהן כענין ויקרא את שמם אדם לכן מברך עוטר ישראל בתפארה, ה' הנוסף להרמיז בה' אחרון שבשם בן ד' וישראל הוא הת"ת, ועד חצות לילה הגבורה נוהגת מברך אוזר ישראל בגבורה וגם כאשר יבטל הכח מן המדה יקרא עור כענין אלהים בהסתלק י"ה שהוא הכח

נשאר אל"ם ע"כ מברך פוקח עורים כי מחצות ואילך פקוחות העינים כענין שבעה עינים על אבן אחת, ואח"כ מברך מתיר אסורים הענין מלך אסור ברהטים, ואז רוקע הארץ שהוא כנ"י על המים שהוא רחמים הם רחמים סתם, ע"כ מברך רוקע הארץ על המים, וזהו זוקף כפופים אותם שהיו כפופים ואסורים זוקפם הקב"ה וע"כ מברך זוקף כפופים, וביום הרחמים זקופין ועומדין אין להם אש וע"כ העליונים משוררים ומברכים שלא עשני אשה המכין מצעדי גבר שממנו יראים הצדיקים וצעדים הן הת"ת והנצח וכשנאסף הצדיק לגמרי העליונים מברכים שעשית לי כל צרכי, כי האור צריכין ואוהבין אותו ולא הדין והחושך הפך וחושך על פני תהום, ועד עתה הכנ"י עיפה מהדין ומחצות ואילך נותן לה הת"ת כח כענין ועתה יגדל כח אדני, ע"כ מברך הנותן ליעף כח ומברך המעביר שינה מעיני כענין עורה למה תישן ה' ובעבור שכל אלו נמצאים באדם ע"כ צריך לברך על כל אחד, וכן מברך מקדש את שמך ברבים הם ששת ימי בראשית וצריך לומר שמך בנגלה (ר"ל לנוכח) כעין הטוב שמך ולך נאה להודות שכולו שבח וקידוש השם ואין כאן נגלה ונסתר רק במקום פעולה לאדם הגשמי: